

Arrest

nr. 138 029 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X,
Beiden optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen : X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 5 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 7 oktober 2014 onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlagen 13sexies). De eerste bestreden beslissing werd ter kennis gebracht op 7 oktober 2014, de overige bestreden beslissingen werden ter kennis gebracht op 13 oktober 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juni 2008 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 augustus 2008 werden verzoekers gemachtigd tot een verblijf van één jaar; zij werden ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een BIVR met vermelding tijdelijk verblijf.

Op 3 juli 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 36 202 van 17 december 2009 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 juli 2009 werd het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister verlengd voor de duur van 12 maanden.

Op 29 oktober 2010 werd het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister verlengd voor de duur van 12 maanden.

Op 8 november 2011 werd het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister verlengd voor de duur van 12 maanden.

Op 25 oktober 2012 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op aangaande de medische situatie van het jongste kind D. A.

Op 7 november 2012 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf niet werd toegestaan. Tegen de beslissing van 7 november 2012 dienden verzoekers op 20 december 2012 een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 100 555 van 8 april 2013 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 7 november 2012 tot weigering om een aanvraag tot verlenging van een machtiging tot voorlopig verblijf in te willigen.

Op 14 maart 2014 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 1 juli 2014 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 29 juli 2014 werd deze aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 juli 2014 onontvankelijk verklaard.

Op 7 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 13 mei 2014, onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.05.2014 werd ingediend (aangevuld op 24.06.2014) door :

*[...]
en echtgenote:*

*[...]
en minderjarige kinderen:*

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsheer van betrokkenen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december en arrest 215571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkenen hun best doen om in de maatschappij te integreren, dat zij onmiskenbaar op een zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn, dat zij cursussen Nederlands volgden en vloeiend Nederlands zouden spreken (zie deelcertificaten, verklaringen leraars en medewerkers), dat zij eveneens een cursus inburgering en maatschappelijke oriëntatie volgden, dat betrokkenen in het verleden gewerkt hebben en na ontvangst van verblijfspapieren onmiddellijk zouden kunnen beginnen werken (zie arbeidskaart C, loonstrookjes, schrijven OCMW Zwevegem, arbeidsovereenkomsten), dat zij een SIS kaart hebben (zie kopie), dat betrokkenen totaal verankerd zouden zijn in de maatschappij, dat zij onophoudelijke en geslaagde inspanningen geleverd zouden hebben om zich in te werken in de samenleving waardoor zeer sterke sociale banden met België en zijn autochtone bevolking ontstaan zijn en dat zij vele steunverklaringen en aanbevelingsbrieven van vrienden, kennissen en leraars voorleggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen verklaarden in België aangekomen te zijn op 03 januari 2008. De heer D. diende diezelfde dag nog een asielaanvraag in, mevrouw M. diende een asielaanvraag in op 15 januari 2008. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 17 december 2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure - namelijk 1 jaar 11 maand 14 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden.

Betrokkenen hadden inmiddels op 24 juni 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend ten gevolge van de gezondheidsproblemen van hun jongste zootje. Op 18 augustus 2008 werden betrokkenen gemachtigd tot een voorlopig verblijf. Op 07 november 2012 werd echter niet langer een gunstig gevolg gegeven aan het verzoek tot verblijfsverlenging daar de omstandigheden op grand waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestonden, of dat deze zodanig gewijzigd waren dat de machtiging niet langer nodig was. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat betrokkenen tegen deze beslissing indienden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden op 08 april 2013 verworpen.

Op 19 maart 2014 werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Hieraan gaven zij echter geen gevolg en zij verblijven sindsdien illegaal op het grondgebied.

Op 13 mei 2014 dienden betrokkenen onderhavige aanvraag 9bis in. Op 01 juli 2014 dienden zij een tweede aanvraag 9ter in, ditmaal omwille van de gezondheidsproblemen van hun oudste zoon, M. Deze aanvraag werd echter onontvankelijk bevonden op 29 juli 2014.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf mogelijkerwijze slechts tijdelijk was en dat de kans bestond dat dit verblijf niet langer verlengd zou worden indien de medische toestand van hun zootje dat niet langer zou vereisen. Het is normaal dat betrokkenen - in afwachting van hun asielprocedure en van de behandeling van hun aanvraag artikel 9ter- hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten. Het gegeven dat betrokkenen in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter hebben kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag artikel 9bis.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen in België nooit enige aanvaring gehad hebben met de strafrechter, dat er bij hun weten lastens hun ook geen strafonderzoek hangende is en er derhalve geen sprake kan zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de heer D. en zoon A. (met name: dat de heer D. lijdt aan PTSD, het medisch attest dd. 03.08.2009; opnameverslag A. dd. 25.05.2008) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die

menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Meester B. verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat deze verwijzing betreft, merken we op dat meester B. echter geen enkel argument naar voor heeft gebracht op grond waarvan de conclusie dat artikel 3 EVRM effectief geschonden zou worden bij een terugkeer naar het land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben onderworpen te worden aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen onderworpen te worden aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden, aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

De raadsheer verwijst naar het negatieve reisadvies dat door de FOD Buitenlandse Zaken gegeven wordt voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië. We merken op dat dit reisadvies in de eerste plaats bedoeld is voor Belgische onderdanen die een toeristische dan wel zakelijke reis wensen te ondernemen in deze regio. Daarenboven is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen. Er worden geen concrete bewijzen geleverd dat betrokkenen op één of andere wijze gevaar zouden lopen bij een terugkeer.

Betrokkenen hebben 4 schoolgaande kinderen, het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en rapporten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Meester B. stelt dat de oudste zoon zou buitengewoon onderwijs moet volgen voor kinderen met een lichte ontwikkelingsachterstand. Uit het schrijven van de directeur van Basisschool De Windroos dd. 20 mei 2014 blijkt echter dat M. overgestapt is van bijzonder onderwijs naar gewoon onderwijs. De scholing van de kinderen behoeft dan ook geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het feit dat hun jongste zoon in België geboren werd (zie geboorteakte), vormt geen buitengewone omstandigheid. Er wordt immers niet aangetoond waarom dit feit een terugkeer zou bemoeilijken dan wel onmogelijk zou maken.

De raadsheer stelt eveneens dat het gezin van betrokkene ten zeerste ontwricht zou worden indien er geen machtiging tot verblijf afgeleverd zou worden. In dit verband kunnen we opmerken dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen omslachtig en duur zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg. Betrokkene toont niet aan waarom voor hem een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving zou moeten gemaakt worden.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

Meester B. stelt dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien de wetgeving hierover niets voorziet. Er dient op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag artikel 9.3 worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag artikel 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Artikel 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

De advocaat van betrokkene stelt tenslotte dat verzoekers hun aanvraag formeel niet enkel wensen te steunen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar dat zij vragen te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hen in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie. Het is onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is."

Eveneens op 7 oktober 2014 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt (bijlage 13 voor eerste verzoeker):

"De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 19.03.2014."

Dit is thans de derde bestreden beslissing (bijlage 13 voor tweede verzoekster), waarvan de motivering luidt als volgt:

De mevrouw:

[...]

en minderjarige kinderen:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 19.03.2014."

Eveneens op 7 oktober 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van inreisverboden voor 2 jaar (bijlagen 13sexies) voor de hele familie.

Dit is thans de vierde bestreden beslissing (bijlage 13sexies voor eerste verzoeker), waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 19.03.2014.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 13.05.2014.”

Dit is thans de vijfde bestreden beslissing (bijlage 13sexies voor tweede verzoekster en de kinderen), waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de mevrouw:

[...]

en minderjarige kinderen:

[...]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 19.03.2014.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 13.05.2014.”

2. Over de rechtspleging

In de aanhef van het verzoekschrift is sprake van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van 2) het bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig

model 13 dd. 07.10.2014, hen ter kennis gebracht op 13.10.2014 alsmede van 3) de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie – en Asielbeleid van 07.10.2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Ook al wordt hier gesproken in het enkelvoud over het bevel en het inreisverbod stelt de Raad vast dat in “de inventaris van de genummerde en gebundelde stukken” twee bijlagen 13 en twee bijlagen 13*sexies* zijn gevoegd. Ter zitting bevestigt de raadsman van verzoekers dat hun beroep betrekking heeft op de bestreden bevelen en inreisverboden, dermate dat de Raad deze dan ook als bestreden beslissingen beschouwt.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden, wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing. Verweerder merkt op dat het bevel en het inreisverbod enerzijds en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag anderzijds geen verknochtheid vertonen daar zij werden genomen op een afzonderlijke rechtsgrond, en stelt dat een eventuele vernietiging van de laatst genoemde beslissing geen invloed heeft op de illegale verblijfstatus en op het feit dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting. Bijgevolg zou het beroep slechts ontvankelijk zijn ten aanzien van de beslissing waarin de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad stelt dat het in het belang van een goede rechtsbedeling in principe aangewezen is voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu oordeelt de Raad dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen die op dezelfde datum en door dezelfde attaché werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Bovendien wijst verweerder in zijn nota met opmerkingen zelf op het feit als zou in het kader van het inreisverbod rekening gehouden zijn met de specifieke situatie van verzoekers omdat die specifieke situatie reeds uitvoerig besproken werd in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dienaangaande legt verweerder dus zelf een verband tussen de eerste bestreden beslissing en tussen de inreisverboden.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en tegen de inreisverboden wordt verworpen.

3.2. Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij meent eveneens dat verzoekers geen schending aannemelijk maken van artikel 8 van het EVRM. *In casu* voeren verzoekers inderdaad een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Deze verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling en vereist een onderzoek ten gronde van het desbetreffende middel. Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hiermee loopt verweerder vooruit op de beoordeling ten gronde van de Raad.

Deze exceptie wordt eveneens verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing: beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekers voeren tegen de eerste bestreden beslissing in hun eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van de artikelen 2, 3, 9, 16, 28 en 29 van het Internationaal verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna verkort het Kinderrechtenverdrag).

In hun vijfde middel voeren verzoekers de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Omwille van de verknochtheid worden het eerste en het vijfde middel samen behandeld.

Zij lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet), onontvankelijk is.

Terwijl zij rekening had moeten houden met de juiste en volgens vaststaande rechtspraak, heersende instructies, gegeven betekenis aan het begrip ‘buitengewone omstandigheden’

Zodat zij de aanvraag overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk ontvankelijk had moeten verklaren en de aangevochten beslissing derhalve nietig is.

Toelichting

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat verzoekers op 03.01.2008 zijn aangekomen op het grondgebied van het Rijk.

Sedert hun aankomst op het grondgebied van het Rijk hebben verzoekers dit nimmer verlaten.

Het centrum van hun belangen situeert zich hier.

De vier kinderen van verzoekers volgen alhier onderwijs in het Belgisch onderwijssysteem.

De oudste zoon van verzoekers werd gediagnosticeerd met een autismedistorsie en heeft enkele jaren school gelopen in het bijzonder onderwijs te Zwevegem. Op 19.05.2014 is de oudste zoon van verzoekers gestart in de basisschool ‘De Windroos’ te Zwevegem, zijnde het gewoon onderwijs. Deze overstap kon enkel en alleen gebeuren door enerzijds de werkhouding en de cognitieve vorderingen van het kindje zelf doch tevens door toepassing te maken van het M decreet .

Allen hebben zij zich alhier zeer goed geïntegreerd.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister

of diens gemachtigde. Indien de Minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”

Verzoekers ontkennen niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats, of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de Burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis Vw. houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft:
of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft:

of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Buitengewone of uitzonderlijke omstandigheden (wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag) in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zijn geen omstandigheden van overmacht.

Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonbaar dat het voor hem / haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om aldaar de bedoelde machtiging te vragen.

Het kernkabinet heeft in een instructie van 19 juli 2009 wel bepaalde specifieke 'humanitaire' situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Voormelde instructie is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd geworden.

De heer Staatssecretaris bevoegd voor Migratie en asielbeleid engageerde zich evenwel om binnen zijn discretionaire bevoegdheid, de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

Wat ook gebeurde in de praktijk.

De Raad van State stelt in zijn vernietigingsarrest van 5 oktober 2011 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door zich bij het standpunt van de Staatssecretaris aan te sluiten en eveneens naar diens discretionaire bevoegdheid te verwijzen om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen, heeft toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, en aldus deze bepaling heeft geschonden.

Het is en blijft evenwel een gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken en de Staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid hebben om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zowel het kabinet van de Staatssecretaris De Block, als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben dan ook terecht de stelling ingenomen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie er aan voldoet. Dit tot de regering een ander beleid meedeelt.

De door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis Vreemdelingenwet, dient derhalve alsnog behandeld te worden in het licht van de instructies van 19 juli 2009.

Artikel 9 bis § 1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijf houdt, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarden dat hij/zij over een identiteitsdocument beschikt.

De instructie van 19.07.2009 stelt voorop bepaalde categorieën van vreemdelingen te zullen regulariseren waaronder: 1.2. en 2.8A duurzame lokale verankering

Zoals hierboven aangehaald werd deze instructie inderdaad door de Raad van State vernietigd, doch zoals tevens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid, de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder voornoemde instructie te zullen eerbiedigen.

Hic et nunc zijn alle kinderen van verzoekers schoolgaand.

Supra werd reeds een integraal overzicht gegeven van de procedures welke verzoekers sedert hun aankomst op het grondgebied van het Rijk hebben doorlopen.

Verzoekers hebben zich volledig geïntegreerd, de kinderen kennen de Nederlandse taal als geen ander en de heer D. heeft zijn arbeidsprestaties in een knelpuntberoep reeds afdoende bewezen in het verleden..

Daarnaast beroepen verzoekers zich op hun persoonlijke prangende situatie.

Verzoekers meenden (en menen) dan ook terecht, zich te kunnen beroepen het voornoemde criteria van de instructie van 19.07.2009

Gelet op de vigerende houding van verweerster (verdere toepassing van de instructie van 19.07.2009 – prangende situatie), diende de aanvraag van verzoekers ontvankelijk te worden verklaard.

Zelfs als zou nu door verzoekers, niet de toepassing van voormelde criteria van de instructie kunnen worden ingeroepen – quod non – dan moge duidelijk zijn dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, tevens het element van lang verblijf in België aanhalen.

In de rechtspraak werden reeds o.m. de onderbreking van een schooljaar in aanmerking genomen als een buitengewone omstandigheid, alsmede het gegeven dat bij een terugkeer artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

In het initieel verzoekschrift artikel 9bis Vreemdelingenwet alsmede in het aanvullende schrijven wordt vermeld dat :

- De kinderen alhier schoollopen

- Verzoekers zeer gemotiveerd waren (en zijn) om de Nederlandse taal machtig te worden, zij zich alhier geïntegreerd hebben, een vriendenkring uitgebouwd hebben waaronder ook Belgische vrienden met wie ze harmonieuze contacten onderhouden

- De heer D. in het verleden reeds werkzaam was in een knelpuntberoep

De hierboven genoemde omstandigheden zijn uiteraard als buitengewoon te aanzien in hoofde van verzoekers, die een terugkeer naar hun land van oorsprong bijzonder moeilijk maken.

De kinderen van verzoekers samen laten afreizen naar het land van herkomst houdt een inbreuk in van de artikelen 2,3,9,16, 28 en 29 van het IVRK.

De vier kinderen volgen alhier onderwijs, meer bepaald in de leergangen van het lager onderwijs onderwijs. Wat betreft de oudste zoon van partijen kan deze enkel en alleen de leergangen van het normaal onderwijstype volgen gelet op het alhier bestaan van het M decreet (M staat voor maatregelen voor leerlingen met specifieke onderwijsbehoeften) (cfr supra).

Wanneer nu deze kinderen dienen af te reizen naar het land van herkomst dan is het duidelijk dat alle investeringen welke verzoekers, leden van de scholengroep, enz.... hebben gedaan met het oog op het schoollopen in België, een maat voor niets zijn geweest.

Voor de kinderen van verzoekers is het belangrijk dat zij hun gewoon stramien van vooruitgang – zoals zij dit op heden gewoon zijn – verder kunnen blijven volgen.

Verzoekers verwijzen hierbij expliciet naar het arrest van de Raad van State nr. 144.961 van 25.05.2005 in de zaak A.156.153/VII-32.847 Dimcovet / Belgische Staat en meer bepaald naar de motivering om de beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken van 26.08.2004, waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf , de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard te vernietigen :

“ Overwegende dat niet wordt betwist dat het minderjarig kind Alina het onderwijs in België aanvatte in 1998, op een ogenblik waarop de eerste verzoekende partij, haar vader, in het Rijk mocht verblijven, vermits de asielaanvraag ontvankelijk was verklaard; dat het de verzoekende partijen hoegenaamd niet ten kwade kan worden geduid dat zij het in België , in één van de landstalen school lieten lopen, en dit onderwijs gedurende meerdere jaren hebben laten verderzetten; dat het moeilijk te verantwoorden is dat dit kind de onderwijscyclus, die het in 1998 heeft aangevat, zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen; dat de bestreden beslissing botweg stelt dat uit het illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden, zonder dat uit de motivering blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk valk , dat het middel gegrond is “.

Verzoekers hebben hun kinderen na het indienen van hun asielaanvraag ingeschreven in het onderwijssysteem.

Zoals in de geciteerde casus werd ook de asielaanvraag van verzoekers ontvankelijk verklaard zodat hen zeker niet ten kwade kan geduid worden hun kinderen in België, in één van de landstalen, meer bepaald in het Nederlands te laten schoollopen.

Tevens was dit toegestaan zolang het medisch regularisatieverzoek – in afwachting van gegronde onderzoek – ontvankelijk was verklaard.

Het jongste kind werd alhier op het grondgebied van het Rijk geboren.

Verzoekers wensen in dit kader dan ook tevens te benadrukken dat zij zich tevens beroepen op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat één ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Verzoekers onderkennen dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven.

Het is zo dat verzoekers zich alhier volledig hebben geïntegreerd en hun hele verdere sociale leven alhier hebben uitgebouwd sedert hun aankomst op het grondgebied van het rijk op 03.01.2008.

Verzoekers kunnen zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van hun recht op privé leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8, 1ste lid EVRM.

Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werden enkel op een standaardwijze de door verzoekers aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets – R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoekers geen gewelddadige feiten hebben gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid, de vrienden- kennissenkring in België, het schoollopen alhier.

Verzoekers menen dan ook dat zij zich terecht kon en kunnen beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor.”

Zij lichten hun vijfde middel toe als volgt:

“Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen, welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur, te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als “... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Verzoekers ontkennen niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft:

of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft:

of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Zowel het kabinet van de Staatssecretaris De Block, als de directe van de Dienst Vreemdelingezaken hebben de stelling ingenomen dat de criteria van de instructie van 2009 nog steeds gelden voor wie er aan voldoet. De nieuwe Minister heeft ook nog geen andersluidende instructies laten horen.

Dit tot de regering een ander beleid meedeelt.

De door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis Vreemdelingenwet dient derhalve alsnog behandeld te worden in het licht van de instructies van 19 juli 2009.

Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder ook verzoeker.(zie supra aangehaalde criteria nopens de betreffende instructie.)

Verzoekers zijn hier reeds sedert 03.01.2008 , spreken zeer goed Nederlands, hebben zich zeer goed geïntegreerd, zijn werkbereid, hebben 4 kinderen (waarvan het jongste geboren is op het grondgebied van het Rijk) welke alhier goed presteren in het Belgisch onderwijssysteem en waarvan de oudste zoon specifieke noden kent welke enkel door het M decreet kan integreren in het normaal onderwijssysteem .

Kortom, de volledige leefwereld van verzoekers een hun gezin situeert zich alhier.

Verzoekers menen dan ook terecht dat zij in aanmerking komt voor regularisatie.

Humanitaire redenen zijn in hun hoofde zeer zeker aan de orde.

Door nu de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren menen verzoekers dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoekers menen dan ook dat dit middel als grond naar voor komt.”

De Raad stipt aan dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. *Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:*

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekers stippen aan dat verweerder rekening had moeten houden met de “heersende instructies” en aan de volgens vaststaande rechtspraak gegeven betekenis aan het begrip “buitengewone omstandigheden”. Het eerste en het vijfde middel zijn er in hoofdzaak op gesteund dat verweerder de vernietigde instructies van 19 juli 2009 op hun zaak had moeten toepassen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: “Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011.) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.” De Raad kan inzake deze grief enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 heeft vernietigd (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zoals verweerder terecht stelt in haar nota met opmerkingen, werkt dit vernietigingsarrest met terugwerkende kracht zodat deze uit de rechtsorde werd verwijderd. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de aanvraag van verzoekers nog steeds moet behandeld worden in het licht van deze vernietigde instructies..

De stelling van verzoekers dat de staatssecretaris zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op

instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen". Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden zou zijn genomen. In deze meent de Raad dat het legaliteitsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel of rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekers stippen aan dat ze in hun initiële aanvraag volgende punten als buitengewone omstandigheden hebben aangemerkt: het school gaan van de kinderen; de verzoekers zijn zeer gemotiveerd om de Nederlandse taal machtig te worden; ze hebben zich hier geïntegreerd; hebben een vriendenkring opgebouwd, hebben ook Belgische vrienden waarmee ze harmonieuze contacten onderhouden en eerste verzoeker was in het verleden al werkzaam in een knelpuntberoep.

In het verzoekschrift vermelden ze eveneens dat de oudste zoon werd gediagnosticeerd met een autismestoornis en daarom enkele jaren school heeft gelopen in het bijzonder onderwijs. Echter, ze geven eveneens aan dat deze zoon ondertussen in het reguliere onderwijs is kunnen starten dankzij de vorderingen die het kind heeft kunnen maken, waarnaar verweerder in de bestreden beslissing terecht verwijst.

Verzoekers menen dat dit buitengewone omstandigheden uitmaken en verwijzen bijkomend naar een arrest van de Raad van State waarin moeilijkheden voor een kind op pedagogisch en menselijk vlak omwille van langdurig schoollopen werden aangenomen als zijnde buitengewone omstandigheden.

De Raad wijst echter op de vaste rechtspraak van de Raad van State in deze materie, waarin wordt gesteld dat elementen van integratie in principe niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde immers dat *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."*, terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* Verweerder kon dus in de bestreden beslissing de in de initiële aanvraag vermelde elementen die betrekking hebben op integratie inderdaad beschouwen als elementen die in de ten gronde fase moeten behandeld worden.

Aangaande de schoolgaande kinderen heeft Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Verzoekers maken met hun verwijzing naar bepaalde rechtspraak waaruit zou blijken dat in andere zin werd geoordeeld overigens niet aannemelijk dat zij zich in een identiek geval bevinden. Daarenboven dient de Dienst Vreemdelingenzaken elk individueel geval afzonderlijk te beoordelen. De Raad erkent dat de nood aan gespecialiseerd onderwijs het indienen van de aanvraag in het herkomstland in welbepaalde gevallen bijzonder moeilijk zou kunnen maken doch *in casu* geven verzoekers in hun verzoekschrift zelf aan dat hun oudste zoon voldoende vorderingen heeft gemaakt zodat hij nu in staat is het reguliere onderwijs te volgen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2, 3, 9, 16, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag stelt de Raad vooreerst vast dat artikel 2 het kind beschermt tegen discriminatie en artikel 9 betrekking heeft op het recht voor het kind niet gescheiden te worden van zijn ouders. De Raad ziet in het geheel niet in hoe de bestreden beslissing de kinderen discrimineert en aangezien de bestreden beslissing op het gehele gezin betrekking heeft ook niet hoe de beslissing artikel 9 zou

kunnen schenden. Artikel 16 heeft betrekking op de bescherming van de privacy van het kind. Opnieuw ziet de Raad niet in hoe de bestreden beslissing de privacy van de kinderen zou schenden. Verzoekers lichten dit ook in het geheel niet toe zodanig dat de aangevoerde schendingen van deze bepalingen onontvankelijk zijn.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden vastgesteld dat, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekers de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig kunnen inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58 032; RvS 1 april 1997, nr. 65 754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76 554; RvS 28 juni 2001, nr. 97 206).

Waar verzoekers de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, in de zin van de bescherming van het privéleven, moet de Raad opmerken dat deze eerste bestreden beslissing in principe geen verwijderingsmaatregel (*stricto sensu*) inhoudt, zodat aangaande deze beslissing geen schending van de verdragsbepaling wordt aangenomen. Deze aangevoerde schending wordt door verzoekers ook opgeworpen tegen de bestreden bevelen en inreisverboden, zodat het in die context zal onderzocht worden.

In het vijfde middel komen verzoekers terug op de schending van het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel nu zij menen dat het kabinet De Block en de directie van DVZ verwachtingen heeft gecreëerd in de zin dat de vernietigde instructies alsnog zouden worden toegepast. In deze kan worden volstaan met een verwijzing naar wat *supra* werd uiteengezet.

Een schending van het vertrouwensbeginsel of rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aanvaard.

Het eerste middel is, deels onontvankelijk, deels ongegrond. Het vijfde middel is evenmin gegrond.

In hun tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel (9bis onontvankelijk).

Ze lichten hun tweede middel toe als volgt:

“Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen, alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Verweerster meende de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te moeten verklaren.

Voornoemde beslissing tot onontvankelijkheid gebeurde op basis van een eerder summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel – artikel 8 EVRM / Schoolsituatie van de oudste zoon)

Verzoekers menen dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt”

Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing duidelijk niet alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking neemt. Ze geven een theoretische uiteenzetting aangaande de zorgvuldigheidsplicht. Verder stellen zij dat de beslissing tot onontvankelijkheid tot stand kwam op basis van een eerder summier en gestandaardiseerde analyse van de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens hen geenszins dat verweerder zijn besluit

heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens. Verzoekers verwijzen naar hun eerste middel, meer bepaald het opwerpen van de schending van artikel 8 van het EVRM en de schoolsituatie van de oudste zoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding.

In tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden, bevat de bestreden beslissing een uitvoerige motivering. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder de door hen aangehaalde elementen niet op zorgvuldige wijze zou hebben onderzocht. Zij beperken zich in deze tot de loutere bewering dat de beslissing tot onontvankelijkheid is gebaseerd op een eerder summiere en gestandaardiseerde analyse van de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden, en dat uit de bestreden beslissing geenszins zou blijken dat de verweerder zijn besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens. Verzoekers maken deze loutere bewering op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en de schoolsituatie van het oudste kind kan worden verwezen naar wat onder het eerste middel werd uiteengezet. Derhalve maken zij ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

In hun derde middel voeren verzoekers de schending aan van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Ze lichten hun derde middel toe als volgt:

“Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr.167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dienen verzoekers tot de conclusie te komen dat de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens niet afdoende zijn.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

De Staatssecretaris motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als onontvankelijk naar voor komt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term “afdoende” is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlfomule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekers hebben, levensgroot is; met name dat zij hier in België mogen verblijf houden, land waar zij zich op ononderbroken wijze sedert begin 2008 ophouden.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet .

De Staatssecretaris beperkt er zich toe te stellen dat de ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van de wet, maar motiveert niet waarom dit zo zou zijn, noch blijkt dat de staatssecretaris een duidelijke belangenafweging heeft gedaan en waarom in casu het wettig nagestreefde doel (i.c. de beperking opgelegd door de vreemdelingenwet) prevaleert.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd. Zij geven een theoretische uiteenzetting aangaande de opgeworpen schending van de voornoemde bepalingen en beginselen. Zij stellen dat, bij nalezing van de bestreden beslissing, zij tot de conclusie komen dat de motieven die erin worden aangehaald niet afdoende zijn. De bestreden beslissing is 'eerder beperkt' gemotiveerd. De belangen van de burger mogen niet onnodig worden geschaad, vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging. Zij stellen dat het vanzelf spreekt dat hun belang levensgroot is, met name dat zij hier in België mogen verblijven. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde *in casu* niet. De gemachtigde motiveert niet waarom de ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zouden zijn, noch blijkt dat hij een duidelijke belangenafweging heeft gedaan waarom *in casu* het wettig nagestreefde doel prevaleert.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoekers motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris niet waarom de ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zouden zijn, noch zou blijken dat hij een duidelijke belangenafweging heeft gemaakt waarom *in casu* het wettig nagestreefde doel prevaleert. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat deze een uitgebreide motivering bevat aangaande de afwezigheid van buitengewone omstandigheden. Zoals uit voorgaande bespreking ook is gebleken weerleggen verzoekers het motief aangaande artikel 8 van het EVRM niet. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat de belangenafweging die de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing maakte kennelijk onredelijk zou zijn.

In hun vierde middel voeren verzoekers de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VW onontvankelijk verklaard heeft. Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat. Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginselen schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekers verwijzen dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de aankomst van op het grondgebied van het Rijk, het procedureel verloop van het dossier, de integratie, het schoollopen van de kinderen ,inspanningen van de ganse gemeenschap nopens het schoollopen van de oudste zoon van verzoekers, werkbereidheid en werkervaring in het verleden!

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van haar discretionaire bevoegdheid), om de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis Vw van verzoekers af te wijzen als zijnde onontvankelijk.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

Verzoekers geven vooreerst een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het evenredigheidsbeginsel. Verder stellen zij dat zij *in casu* voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Zij verwijzen naar hetgeen zij voorheen gesteld hebben aangaande hun integratie, hun aankomst in het Rijk, het verloop van het dossier, het schoollopen van hun kinderen, hun werkbereidheid en de inspanningen van de gehele gemeenschap voor het schoollopen van de oudste zoon.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Verzoekers verwijzen opnieuw naar de elementen die zij hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Uit voorgaande bespreking is echter gebleken dat zij hiermee niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze werd genomen.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

4.2. Aangaande het beroep tegen de bevelen (bijlagen 13)

Verzoekers voeren in hun enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij lichten hun enig middel toe als volgt:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lans veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen "

Zoals reeds gesteld verblijven verzoekers reeds sedert 03.01.2008 op onafgebroken wijze op het grondgebied van het Rijk.

VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoekers menen dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijven zij , al sedert 03.01.2008 ononderbroken op Belgisch grondgebied .

Alle sociale banden in hun land van herkomst zijn definitief doorgeknipt met dit lange verblijf.

In België daarentegen hebben verzoekers duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Verzoekers kunnen niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap. Verzoekers verwijzen dienaangaande expliciet naar hetgeen supra reeds werd ingesteld nopens hun integratie.

Door nu geen rekening te houden met de prangende humanitaire situatie waarin verzoekers zich wel degelijk bevinden, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Schending welke evenwel niet de legaliteits, legitimiteits en proportionaliteitstoets doorstaat.

De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefde doel (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE1996).

Het middel is dan ook gegrond."

Verzoekers stippen aan dat artikel 8 van het EVRM niet alleen het gezinsleven, maar eveneens het privéleven beschermt. Ze wijzen erop dat zij al sedert januari 2008 op Belgisch grondgebied verblijven, dat de sociale banden met hun thuisland zijn doorgeknipt door dit lange verblijf, maar dat zij daarentegen in België duurzame vriendschapsrelaties hebben opgebouwd. Ze menen eveneens dat door met hun prangende humanitaire situatie geen rekening te houden, eveneens artikel 8 van het EVRM werd geschonden. Daarom zouden de bestreden bevelen de legaliteitstoets, legitimiteitstoets en proportionaliteitstoets niet doorstaan.

Wat betreft het aangevoerde privéleven benadrukt het EHRM dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip. Niettemin is het aan verzoekers om dit privéleven aannemelijk te maken. Aangenomen dat verzoekers *in casu* op voldoende wijze het bestaan van een privéleven hebben aannemelijk gemaakt op grond van de stukken gevoegd bij de aanvraag, wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28

november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

De bestreden bevelen werden genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bijgevolg is aan de legaliteitsvereiste voldaan.

In casu is het legitiem doel dat met een bevel wordt beoogd de openbare orde, in de zin van de controle op de migratie op het grondgebied, zodat eveneens aan de legitimitetsvereiste is voldaan.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, "zijn de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Wat betreft de vriendschappen die verzoekers hebben aangeknoopt, tonen zij niet aan dat zij deze niet kunnen behouden. De moderne communicatiemiddelen laten het toe om gemakkelijk contacten te onderhouden. Evenmin neemt de Raad aan dat wat betreft eerste en tweede verzoek(st)er een verblijf van ongeveer 6 jaar in België als gevolg heeft dat alle sociale banden zijn doorgeknipt. Er is ook niet aannemelijk gemaakt waarom de kinderen gezien hun jonge leeftijd, niet in staat zouden zijn sociale banden in het herkomstland op te bouwen. Het is de Raad *in casu* evenmin duidelijk op welke wijze de prangende humanitaire situatie, waarnaar verzoekers verwijzen een inbreuk zou uitmaken op hun gezins- of privéleven.

De Raad kan er eveneens moeilijk aan voorbijgaan dat de Raad van State reeds meermaals oordeelde dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615)

Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissingen een niet toegestane inmenging in hun privéleven inhouden.

Verzoekers maken geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel tegen de tweede en derde bestreden beslissing is ongegrond.

4.3. Aangaande het beroep tegen de inreisverboden (bijlagen 13*sexies*)

Verzoekers voeren in hun eerste middel de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Doordat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid en in proportie te worden genomen.

Art. 74/11 Vw stelt dat de Minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de (gemachtigde van de) Staatsecretaris immers de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij wijst in se louter naar het gegeven dat geen gevolg werd gegeven aan het aan partijen betekende bevel op 19.03.2014.

Zoals reeds aangehaald hebben verzoekers een duidelijk beeld geschetst van hun specifieke situatie.

Verwerende partij legt – door zo te handelen en te motiveren - volledig artikel 74/11 vreemdelingenwet naast zich neer.

Men houdt geen rekening met de specifieke humanitaire toestand waarin verzoekers zich bevinden (cfr supra).

Verzoekers menen dan ook dat verweerster duidelijk in strijd met artikel 74/11 VW het bevel (met inreisverbod) genomen om het grondgebied te verlaten.

Het moge eveneens duidelijk zijn dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod onzorgvuldig is en elke redelijkheid mist.

Het redelijkheidsbeginsel is immers geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

TWEEDE ONDERDEEL

Bij het nemen van de beslissing is er de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. Boes “ het redelijkheidsbeginsel” in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds), algemene beginsel van behoorlijk bestuur, 101 129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing gelaten worden.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

Op de website www.vreemdelingenrecht.be dienen verzoekers te lezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen om humanitaire redenen een inreisverbod niet op te leggen. Bij de oplegging van een inreisverbod dient rekening te worden gehouden met een aantal fundamentele rechten : o.m. recht op privé en gezinsleven , vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden.

Door verwerende partij rekening werd geen rekening gehouden met het recht op privé leven en diens specifieke humanitaire situatie (cfr supra).

Aldus is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het moet dan ook worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoekers verwijzen in dit verband tevens naar de rechtsleer die het volgende stelt :

“ een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende “ (OPDEBEEK, COOLSAET, A. Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr.189).

Er dient dan ook tot het besluit gekomen te worden dat niet voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Zulks veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Het middel is dan ook gegrond.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de motieven wordt *in casu* verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Eveneens wordt met betrekking tot de duur van twee jaar gesteld dat de betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen heeft ondernomen

om het grondgebied van België, en het Schengengebied vrijwillig te verlaten en nog een aanvraag 9bis heeft ingediend.

Verzoekers maken bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

In hun eerste onderdeel menen verzoekers dat verweerder artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden nu dit artikel voorziet in de mogelijkheid af te zien van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen. Verweerder zou ten onrechte geen rekening hebben gehouden met de specifieke humanitaire toestand waarin verzoekers zich bevinden en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden hebben. Hij zou zich daarbij gestoeld hebben op een incorrecte feitenvinding en onzorgvuldig te werk gegaan zijn.

In het kader van zijn wettigheidstoets behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu werd het bestreden inreisverbod genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
[...].*

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3.[...].

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Verweerder heeft toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° nu verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering. Verzoekers betwisten niet dat ze geen gevolg hebben gegeven aan de verwijderingsbeslissing die werd betekend op 19 maart 2014.

Verzoekers laten in hun betoog na te preciseren welke specifieke humanitaire situatie door verweerder wordt genegeerd of met welke concrete elementen verweerder geen rekening zou gehouden hebben of deze onredelijk zou beoordeeld hebben. De Raad kan op grond van deze argumenten niet vaststellen dat verweerder artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, noch dat hij onzorgvuldig of onredelijk zou zijn opgetreden.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Waar verzoekers in hun tweede onderdeel opnieuw herhalen dat geen rekening gehouden werd met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, doch zich grotendeels beperken tot het geven van de definities hiervan, kan dit geen schending van beide beginselen van behoorlijk bestuur aannemelijk

maken. Waar ze vervolgen dat eveneens de formele motiveringsplicht geschonden is nu niet afdoende zou zijn gemotiveerd rond het recht op privéleven en de specifieke humanitaire situatie, heeft de Raad er opnieuw het raden naar welke specifieke humanitaire situatie ze verwijzen. Aangaande het privéleven kan worden opgemerkt dat verzoekers eveneens nalaten te duiden welke elementen van hun privéleven door het inreisverbod zullen worden geschonden. Tot slot weze het onderstreept dat verzoekers dit alles ontwikkelen enkel en alleen met betrekking tot het laatste lid van de tweede paragraaf van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet waar duidelijk staat dat verweerder zich "kan" onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Dit impliceert geenszins een verplichting. Verzoekers laten eveneens na, volgend op hun citaat uit de rechtsleer van Opdebeek rond de formele motiveringsplicht, te concretiseren met welke fundamentele elementen verweerder geen rekening heeft gehouden.

Ook op grond van het tweede onderdeel wordt geen schending aangenomen van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoekers voeren in hun tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij lichten hun tweede middel toe als volgt:

"Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lans veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ".

Zoals reeds gesteld verblijven verzoekers reeds sedert 03.01.2008 op onafgebroken wijze op het grondgebied van het Rijk.

VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie. Verzoekers menen dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijven zij , al sedert 03.01.2008 ononderbroken op Belgisch grondgebied .

Alle sociale banden in hun land van herkomst zijn definitief doorgedrukt met dit lange verblijf.

In België daarentegen hebben verzoekers duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Verzoekers kunnen niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap. Verzoekers verwijzen dienaangaande expliciet naar hetgeen supra reeds werd ingesteld nopens hun integratie. Door nu geen rekening te houden met de prangende humanitaire situatie waarin verzoekers zich wel degelijk bevinden, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Schending welke evenwel niet de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitstoets doorstaat.

De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefde doel (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE1996).

Het middel is dan ook gegrond."

In eerste instantie merkt de Raad op dat het gehele gezin onder de inreisverboden valt, zodus is er op vlak van het gezinsleven al geen schending mogelijk op grond van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangevoerde privéleven benadrukt het EHRM dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het nog mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip. Niettemin is het aan verzoekers om dit privéleven aannemelijk te maken. Aangenomen dat verzoekers *in casu* op voldoende wijze het bestaan van een privéleven hebben aannemelijk gemaakt op grond van de stukken gevoegd bij de aanvraag, wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

De bestreden inreisverboden werden genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, bijgevolg is aan de legaliteitsvereiste voldaan.

In casu is het legitiem doel dat met een inreisverbod wordt beoogd de openbare orde, in de zin van de controle op de migratie op het grondgebied, zodat eveneens aan de legitimiteitsvereiste is voldaan.

Aangaande de proportionaliteitsvereiste, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die het privéleven betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). *In casu* is niet aangetoond dat de vriendschapsrelaties niet kunnen onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen. De Raad ziet evenmin welke prangende humanitaire situatie *in casu* wordt bedoeld die disproportioneel zou zijn met het inreisverbod van twee jaar.

Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissingen een niet toegestane inmenging in hun privéleven inhouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekers voeren in hun derde middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Zij lichten hun derde middel toe als volgt:

“Doordat verwerende partij aan verzoekers het bevel gaf om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat. Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt.

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker, de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekers verwijzen dienaangaande naar de specificiteit van hun situatie zoals supra uiteengezet.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een bevel te geven aan verzoekers om het grondgebied te verlaten van maar liefst 2 jaar !!!

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor het opleggen van een bevel men steeds dient na te gaan of er geen humanitaire redenen kunnen spelen om dit niet op te leggen. Ook de naleving van humanitaire rechten primeert.

In casu hebben verzoekers hun banden met het land van herkomst reeds verbroken begin 2008.

Zij hebben zich alhier goed geïntegreerd en wensen hier hun verder leven uit te bouwen. Ook wensen zij hun oudste zoon alle kansen op een volwaardige deelname aan de maatschappij en het onderwijs te geven.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. De genomen beslissing (inreisverbod van 2 jaar) is zeer zeker niet proportioneel !

Het middel is dan ook gegrond.”

Zoals verzoekers aangeven, laat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

Verzoekers geven aan dat gezien de specificiteit van hun situatie en in de gegeven omstandigheden, met name dat zij hier reeds verblijven sedert 2008, goed geïntegreerd zijn, hun leven hier wensen uit te bouwen, en het feit dat zij hun zoon alle kansen op een volwaardige deelname aan de maatschappij en het onderwijs wensen te geven, niet kan begrepen worden waarom verweerder voor een inreisverbod gekozen heeft van twee jaar. Daarom zou het inreisverbod disproportioneel zijn.

De Raad is van oordeel dat het feit dat men sedert 6 jaar in België verblijft en hier goed geïntegreerd is, niet wegneemt dat eerste verzoeker en tweede verzoekster nog veel langer in Rusland hebben verbleven. Gewoon poneren dat alle banden met het herkomstland zijn doorgesneden, waaruit zou moeten worden afgeleid dat de banden in België van de laatste jaren zouden opwegen tegen de banden in het thuisland overtuigt niet. Wat betreft de kinderen moet worden opgemerkt dat hier evenmin elementen voorliggen die dermate doorwegen dat moet worden aangenomen dat het opbouwen van een privéleven voor hen in Rusland niet mogelijk zou zijn en dat de gevolgen van de inreisverboden van twee jaar dermate zwaar zouden zijn dat verweerder de toepassing van de Belgische wetgeving terzijde zou moeten zetten. Ook het argument dat de ouders hun oudste zoon alle kansen op volwaardig onderwijs en deelname aan de maatschappij willen geven, overtuigt niet nu niet is aangetoond dat dit in het thuisland niet mogelijk zou zijn. Het feit dat er geen “M-decreet” in Rusland zal bestaan, neemt niet weg dat de Raad hieruit niet kan afleiden dat geen toegankelijk “onderwijs met faciliteiten” in het herkomstland bestaat.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aanvaard.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES